Duninów

...ani Łabęć w roskosznym

Korony Polskiej Raju po czterech pływają-

cy rzekach.

ŁÁBĘĆ

w Roskosznym Korony Polskiey Ráiu,
Po Czterech pływáiący Rzekách:
w Biáłośnieżney Chrześćiáńskich cnot ozdobie,

JÁŚNIE WIELMOŻNEY
IEY MOŚĆI PANIEY,
P. ZOPHIEY DVNINOWNEY
z WIELKIEGO SKRZYNNA
OLSZOWSKIEY,
KASZTELLANKI SPICIMIERSKIEY
Pobożne żyćie reprezentuiący.

Przez
X. Fránćiszká Wieruszá Kowalskiego Zakonu Bráći Mnieyszey S. FRANCISZKA Oycow Reformatow, Wielgo-Polskiey Prowinciy Kustoszá, w Kośćiele Fárskim Wieluńskim Kazaniem pogrzebowym wstawiony,

Roku Páńskiego, 1671. Dniá 25. Máiá.

Z dozwoleniem Stárszych.

W Poznániu v Dźiedźicow woyciechá Regulusá, drukował Woyćiech Młoduiewicz.

NA HERBOWNE KLEYNOTY STAROZYTNYCH DOMOW ICH MOŚĆIOW PP. OLSZOWSKICH, Y ICH MOŚĆIOW PP. DVNINOW.

ŁABĘC w Kośiſtym ſtoiacy pokoiu,
Wizerunk Męſtwá y znácznego boiu,
Tu pokázuie, gdy ſię Herbownymi
Jáśnie Wielmożnych OLSZOWSKICH byſtrymi,
Złożył KOSAMI, Ktore wyſtáliłá
Wrodzona Cnotá, więc y to ſpráwiłá
Ze PRVS dźiedźiczny Łábęćiá pilnuie,
Znák mu zbáwienny KRZYŻá pokázuie.

IAŚNIE WIELMOŻNEMV PANV,
y
NAYWIELEBNIEYSZEMV
JEGO MOŚĆI
X. ANDRZEIOWI
Z OLSZOWY
OLSZOWSKIEMV
z Bożey y Apostolskiey Stolice Łáski
CHEŁMINSKIEMV y POMEZANSKIEMV
BISKVPOWI,
PODKANCLERZEMV
KORONNEMV,
Memu Wielce Miłośćiwemu PANV
y Dobrodźieiowi.

ŁABĘC Ktorego ná pogrzebowym Akćie Jáśnie Wielmożney IEY MĆI PANIEY KASZTELLANKI SPICIMIERSKIEY *kochaney WM. M. P. Rodźićielkiey zápłákáne Synowskich oczu źrzenice hoynym tez wylaniem skropiety, wdźięcznym nieśmiertelney pámięći osussony Fawoniussem*

 zmár-

zmarłey Iey Mći P. Mátki WM. M. PP. *Chrześćiáńskie życie reprezentuiac do Podkánclerzskiey WM. M. Páná ręki iáko ná gniazdo cnoty powraca. A że wdźięczny był głos tego máćierzyńskiego Łábęćia WM. M. P. zá żywotá, niechże po śmiertelney álterácyey w vszách WM. M. P. y Dobrodźieiá, iego przyiemne odbiia się Echo. O ktorym możesz to WM. M. P. z Rodzonymi swoimi bespiecznie rzec, co Rzymski Orator nápisał:* Illa tanquam Cygnea fuit diuinissimi hominis (*ia odmienię*) diuinissimæ Matris vox, quam quasi spectantes post eius interitum veniebamus in curiam vt vestigium illud ipsum in quo postremùm institisset, contueremur. *Więc iáko niegdy Ludwik XI. Krol Fráncuski miał* pro Symbolo *ślicznego Pelikana, dźiatki swoie własną krwią ożywiáiacego z tákim Lemmá,* Sanguis me⁹ estis viuite. *Ták láśnie Wielmożna Iey Mość P. Kasztellanká Spicimierska máiac zá Herb y dźiedźiczny kleynot biáłośnieżnego Łábęćiá w osobie iego do Wćiow Moich Wielce MM. PP. kochánych Synow swoich mowi.* Sanguis meus estis viuite. *Czego ia WM. MM. PP. vprzeymym życzac áffektem, Zakon moy y śiebie sámego z tą lichą pracą moią do miłośćiwey WM. M. Páná łáski oddáię. Dań w Wieluniu Roku Páńskiego 1671. Dniá 30. Máia.*

Cic: 3. de Orat.

WM. M. Páná y Dobrodźieiá

Vniżony Bogomodlcá
X. Fránćiszek Kowálski Reformat.

(†) (†)

Kazánie Pogrzebowe.

Pulchritudinem candoris eius admirabitur oculus. Eccli 44.

Piękney ślicznośći iego, wßelkie oko cudowáć śię będźie.

COkolwiek ná wydátney okrągłego Niebá Spherze y ná Ziemskiey ßerokiego świátá dolinie / Boska wßechmocność wystáwiłá Creatur wßytkim osobliwey vdźieliłá pięknośći. Rzućmy kryßtałowe oká nászego źrzenicę / po iásnoświetnych gornego Firmámentu splendorách / ktoß tego niewidźi iáko naypierwßy Plánetá Słońce w cudowney zostáiąc świátłośći po rożnych częśćiách totius vniuersi złotogorące rozwiia promienie. Altitudinis firmamentum pulchritudo eius species Eccl: 43. cœli in visione gloriæ, Sol exurens montes radios igneos exsufflans & refulgens radijs suis obcæcat oculos. Tákże æmula Solis Miesiąc / ázaż y ten pod czás ćiemnobládey nocy w cudney ná prospekt ludźi nie wschodźi ślicznośći? Et Luna vas castrorum in excelsis in firmamento cœli resplendens gloriose. Gwiazdo-oczne obrotnych Nieb pochodnie / y te w pozorney błyßczą się ozdobie. Species Cœli gloria stellarum mundum illuminans in excelsis Dominus. Gdy záś do Edenskiego pomyślnych deliciey spußczam się Ogrodá / w ktorych Troywieczny Bog ná obraz y podobienstwo swoie rozumnego stworzywßy człowieká / prácowitym vczynił go æconomem. Tulit Dominus Devs ho- Gen: 2. minem & posuit illum in paradiso voluptatis, vt operaretur & custodiret illum. Jle tám w onych Rayskich Areolách wßelkiego drzewá ßczepionych látorośli bacze / ktore okázáłą wyniosłością swoią sámych niemal dotykáiąc się obłokow / doyźrzáłe frukty w pomáráńczowey rodzą wdźięczności. Produxitq; Dominus Devs de humo omne lignum pulchrum visu, & ad vescendum suaue. Gdy ták Niebo z Ziemią przyrodzoną certuie

pięknośćią. Wodá iáko diaphanum & transparens Elementum, Ornáment ich swoią przezroczystą wrodą complementowáłá/ kiedy płodne z siebie ryby wydáłá/ y chyżolotne ptaki zrodziłá/ owe ná odrost w Morskie puszczáiąc bezdenne głębokośći/ te zás w gniazdźie wypierzone/ dwoystrzydláſtim pędem w niedostępne záganiáiąc wysokośći. O czym Arcybiskup Medyolanu Ambrozy S. nadobnie koncentuie.

Magnæ DEUS potentiæ,
Qui fertili Natos Aqua,
Partim relinquis gurgiti,
Partim leuas in aëra.

Więc y człowiekowi iáko wielmożnemu wszytkich dobr Ziemskich dźiedźicowi/ bynamniey ná vdatney nieschodźi grzecznośći/ ktorego stárożytny Philo bárdzo ślicznym obrázem Pulcherrimam imaginem. Ambroży S. iednym Boskim malowániem názywa. Pictus es ô homo, & pictus à Domino DEO tuo, noli bonam delere picturam, non fuco sed veritate fulgentem, non cerâ expressam sed gratiâ. Lubo tedy wszytkie Creatury Bog y nátura w rodzoną pięknośćią vdárowáłá/ iednák záwiśna smierć czás y mieysce vpátrzywszy/ te ich pozorne náturalnych przymiotow kolory/ strupiáłą nakrywa bladośćią. Albowiem promieniste Słońce/ ktore przy wesołym wschodźie wdźięczny rumieniec wydaie/ ku ćiemnemu skłaniáiąc się zachodowi częstokroć blednieie; Oritur Sol & occidit, & ad locum suum reuertitur. Okrągły Miesiąc ledwie co w swoiey pokaże się zupełnośći/ áż prętko przy ostátniey kwadrze/ nie znácznie z oczu ludzkich niknie: Et Luna ostensio temporis, luminare quod minuitur in consummatione. Gniazdźiste Niebieskich pełne ogniow lámpy/ y te będąc żałobną grubych obłokow pokryte czernią/ nie raz wdzdzyste obracáią się Pleiády: Nigrescere faciam stellas eius. Buynorodna źiemiá ktora pod czás nástępuiący Wiosny wspániałymi drzewámi/ y źielonymi pokrywa się łąkámi/ szerokie polá rożnofárbistymi potrzesá kwiátkámi/ przez ćiężką suszę abo iednodźienne

Philo de mundi opifici. Ambr. Libr 6. Hexam. c. 8.
Eccle: 1.
Eccl: 43.
Ezech: 32.

na grádowiznę / ſtaie ſię czcza y nieplodna. Aſpexi terram & ecce vacua erat & nihil. Co może bydź pięknieyſzego nád krynicżna wodę / á przećię wdźięczno przeźroczyſte fontány / co moment vpływaiące rzeki / nieprzebráne morze w ktore chucznym wpadáią ſzumem / zá śmiertelny máią grobowiec: Omnia flumina intrant in mare, & mare non redundat. Swobodne ptáſtwo / ledwie co chyżolotne opuśćiwſzy ſkrzydlá / ſwoią ná źiemi ſtánie nogą / aż ći w nieſpodźiáne śmiertelnośći wpada śiatki: Cadet Auis in laqueum terræ. Rączo ſkocznego źwierzá / naypotężnieyſze Lwy / myśliwe Parki wgrubo przedźione párkány / z żáloſnym chwytáią rykiem: Catulus Leonis rugiens in venatione. Náoſtátek ſam człowiek prześlicżney pozbywſzy gládkośći / okropney śmierći chudą bierze ná ſię cerę. Ecce pulchritudo noſtra & claritas noſtra deſolata eſt. Owo zgolá wſzelka ták rozumna / iáko y bez rozumna Creátura może ſobie wźiąć zá Lemmá / one Elżbiety Auſtriáckiey Ferdinándá Ceſárzá Pierwſzego / ſłowá / ktora wſpániale doyrzáłych pełne owocow wyſtáwiwſzy drzewo / nád nim rękę z oblokow ogromne ſpuſzczáiącą pioruny / táką przydáłá inſcriptią: Sola mors ſpoliat munera noſtra. Sámá nie dyſkretna śmierć kraſnę rodowitośći náſzey odbiera nam przymioty: Sola mors ſpoliat munera noſtra. Prezentuie ſię dniá dźiśieyſze° ná tym śmiertelnośći gniazdźie / Stárożytny Jáśnie Wielmożnych Ich MM. PP. *DVNINOW* w oczách náſzych *ŁABĘC*. Ktory w Jáśnie Wielmożnym Ich MM. PP. *OLSZOWSKICH* Domu zacne zoſtáwiwſzy Potomſtwo / będąc od drapieżney śmierći w dopędzoney ſtarośći ćięſzkimi znikomey ſkáżitelnośći przywalony ſkrzydłámi / ná ktorego pozoſtáłe ſtrapione ſercá / przy ćiemney ſtoiące Trunie / żáloſnym pátrząc okiem ſmutne záczynáią mutety. Abſtulit atra dies & funere merſit acerbo. Jednák gdy ſłyſzę iż ten Prześwietny *ŁABĘC* nád zwyczay y modę wſzytkich vmieráiących Creátur / przy ſwoim pogrzebie nie żałobne Requiem ále krotofilne wypráwuie Concenty

Dulcia defecta modulatur Carmina lingua,
Cantator Cygnus funeris ipſe ſui.

Toć

Ier: 4.

Amos. 3.

1. Machab. 3.

1. Machab: 2.

Toć ia ná teráźnieyszym Kazániu nie w grubey czerni ále w biało-śnieżney Chrześciáńskich cnot ozdobie tego ŁABĘCIA w Rozkosznym Krolestwá Polskiego Ráiu / po Czterech bystrociekácych szczęśliwie plywáiacego Rzekách Jásnie Wielmożney Mátrony JEY MĆI P. ZOPHIEY OLSZOWSKIEY KASZTELLANKI SPICIMIERSKIEY pobożne reprezentuiacego życie wystáwię. A ztąd Jásnie Wielmożni Synowie znáczną w żalu wászym odbierzećie pociechę / kiedy piękney sliczności iego wszelkie będźie cudowáć się oko. Pulchritudinem candoris eius admirabitur oculus. Przy nieteskliwey ták zacnego vchá áudienciey.

PRáwdźiwie Krolestwo Polskie z Rayskim ogrodem symbolizuie / ábowiem co o źiemskim Ráiu Basili S. nápisał. Jn paradiso omnia erant auicularum genera, quæ pulchritudine cœlorum & naturali musica, ac dulcedine concentus incredibiliter oblectabant hominem, erant illic variorum etiam animalium spectacula. Zepráwi w onym specialnym Boską szczepionym ręką Wirydarzu / byłá wszelkich ptakow mnogość / ktore rożno-fárbistymi pior swoich kolorámi y przyrodzoną wdźięcznych głosow melodią / niewypowiedźiánym sposobem pierwszego człowieká vweselały: Były tám y bárdzo piekne rozmáitych źwierząt / Obiecta. Ták też właśnie w politycznym Korony Polskiey Ráiu / znáyduią się szláchetney rodowitośći wspániáli Orłowie / chćiwi obłowu nieśmiertelney sławy Jastrzębcowie / długo-wieczni Korwinowie / stárożytni Slepowronowie / przeswietni ŁABĘCIOWIE, Omnia auicularum genera. Tu sąm mężni Lwi / mocni Niedźwiedźie / potężni Zubrowie / nie zwyćiężeni Lámpártowie / chyżi Jednorożcowie / Variorum etiam animalium spectacula. Tu w Polszce iák w Ráiu przyięmne kwitną Roże / wdźięczne pachną Lilie / Floribus eius nec Rosæ, nec Lilia desunt. Ogrod Rayski ono mieysce roskoszy Cztery oblewáły Rzeki. Et fluuius egrediebatur de loco voluptatis ad irrigandum paradisum qui inde diuiditur in quatuor capita. W Ráiu Korony Polskiey / płyną ozdobne Srzeniáwy / przezroczy-

Basil. lib. de Parad.

czy-

czyste Drużyny/ Korczakowskie Rzeki. Toć ia nie błądzę kiedy tę
miłą Oyczyznę z Rayskim Wirydarzem komparuię. W ktorym
Dziedzicznego Ich MM. PP. Duninow ŁABĘCIA, po Czterech
Moralnych płynących Rzekach; ktore cztery Paradyskie Hiero-
glifikuią Rzeki vpatruię. Pierwsza z nich iest Phison/ w tey prze-
dnie rodzi się złoto: Nomen vni Phison vbi nascitur aurum, & au- Gen: 2.
rum terræ illius optimum est. Druga zowią Gehon/ tá Murzyń-
ską ziemię oblewa. Et nomen secundi Fluuij Gehon, ipse est qui
circumit omnem terram Æthyopiæ. Trzecia rzeká Tygris/ tá
przez Assyriską płynie krainę: Nomen verò tertij fluminis Tygris
ipse vadit contra Assyrios. Czwarta iest Euphrates: Fluuius au-
tem quartus ipse est Euphrates. Ambroży S. Grzegorz Papież. Ambr.
Hugo Kardynał. przez te cztery Rayskie Rzeki/ cztery Kardinalne Libr. de
albo Moralne Cnoty rozumieią. Phison Prudentiam Roztropność. Parad:
Gehon Temperantiam Wstrzęmięźliwość. Tygris Fortitudinem c. 3.
Męstwo. Euphrates Iustitiam Sprawiedliwość/ wyraża. Nado-
bnie w tey máteriey mowi Hugo Kardinał. Quatuor fluminibus Hugo
de paradiso egredientibus terra irrigatur. Solidum mentis nostræ Card:
ædificium, Prudentia, Temperantia, Fortitudo, Iustitia conti- in Gen.
nent, quia his quatuor virtutibus tota boni operis structura con-
surgit.

Naprzod tedy widzę Jáśnie Wielmożnych Ich MM. PP.
Duninow ŁABĘCIA ná Rzecze Phison abo Mądrości. Dwoiáka
Mądrość w świátowey záwiera się polityce/ iedná domowa gospo-
dárska æconomica. Druga woienna żołnierska militaris. Ta æco-
nomica y militaris Prudentia w pierwszym ŁABĘCIOW przodku
świecąca Naiáśnieyszego Krola Polskiego Bolesławá Krzywouste-
go serce z niewoliłá/ że Piotrá Duniná wielkiego w Dániey Famili-
atá/ Roku Pańskiego 1124. Teraz temu iest pięć set lat czterdzieści
y siedm/ do Dworu swoiego przyiął/ Chrabie go ná Skrzynnie vczy-
nił/ y onego z blisko Krewna swoia Ruska Xiężną ożenił/ ktorego
wysokie przymioty Polskie ogłaszaią Kroniki: Petrus clara & illu- Miech:
stri apud Dannos Familia, magna ingenij dexteritate, industria, Lib: 3.

virtute, officio, & suauitate morum, ad hæc commendatione Regis Dannorum, citò se in gratiam & amicitiam Boleslai insinuauit. Tá ekonomiczna y woienna Rostropność w Domu Ich MM. PP. Duninow Senatorskie Krzesłá/ Hetmáńskie Buławy/ Marszałkoskie Laski/ Woiewodztwá Brzeskie/ Kasztellanie Sendomierskie/ Sierádzkie/ Inowlocłáwskie. Podkomorstwá Brzeskie/ Kuiáwskie/ Inowlocłáwskie. Starostwá Malborskie/ Łenczyckie/ Ráwskie/ Brzeźnickie/ Bolesłáwskie odbierálá.

Cromer. Lib. 5.

Pisze Magnus Olaus, że Łábęć wdzięczney rad słucha muzyki/ záczym w zachodnych Kráiách gdy ptasznicy Łábęciow dostáwáć máią/ ná ten czas w melodyna Cytharę ábo Lutnią gráią. Wiem iż poważny Hyguanus Krzyż Chrystusow iedną zowie Lutnią in Cythara Crucis venter Christi extensus, ad omnes peccatores sonos dedit virtutum, & corpus eius extensum in cruce admodùm cytharæ dulces sonos emisit. Dziedziczny Jáśnie Wielmożnych Ich MM. PP. Olszowskich Kleynot Krzyż dwiema bystro-polerownymi Kosámi iákoby kosztownymi osádzony diámentámi/ Prus nazwány/ izali nie iest słodko brzmiąca Lutnia Cythara Crucis. Przed pułsiodmá set lat zá Pierwszego Krolá Polskiego Bolesłáwa Chabrego/ przodek Jáśnie Wielmożnych Ich MM. PP. Olszowskich ex vetustis Ducibus Prussiæ, początek swoy bierze/ ktory na sławę wielkiego Krolá do Dworu iego przyszedł/ Wiárę S. przyiął/ y od niego ten Kleynot Krzyżá otrzymał/ ktorego potym Corkę iedyną Ducis Mazouij ábo Maslai, ostátnią dziedziczkę poiowszy/ iego Herbowne Kosy do swoich Krzyżow przyłączył. Tá tedy Herbowna stárożytnych Prusow Krzyżá S. Cythra/ swoią wdzięcznością Białośnieżnego w Dom Ich MM. PP. Olszowskich Duninowskiego Łábęciá zwábiłá. Sniło się niegdy mądremu Sokratesowi/ kiedy brał ná ćwiczenie do siebie rostropnego Platoná/ iákoby z rąk iego śliczny wyleciał Łábęć, ktory swoim przyiemnym głosem/ wszytek świát nápełnił. Jáśnie Wielmożna Jey Mość P. Zophia Duninowná Olszowska Kasztellanka Spicimierska/ ile zacnego Potomstwá/ w Domu Ich MM. PP. Olszowskich zostáwiłá/ tyle prześwie-

Olaus Lib. 19.

Fulgos. Lib. 1. Laerti. in Platon.

swietnych *Łábęćiow*, nie we śnie iáko Sokrates / ále ná iáwie iáko Senatorká z máćierzyńſkiego żywotá świátu wydálá. Głosu te-go *Łábęćiá*, nasłuchały się wspaniále Rzymſkie Capitolia, Oycow SS. Papieżow/ osobliwie INNOCENTIVSA X. Káthedry/ Paryſkie Akademie/ Cudzoziemſkie Sorbony/ Widyńſkie Pálacę/ y cála Rze-ßa Niemiecka/ pod czás ßczęśliwey dźisieyßego Cesárzá Je° Mći Elekciy. Piękności kandoru iego cuduie się y cudowáć będźie/ wdługo pozne wieki/ nie tylko Korony Polſkiey / ále cáły Europy oko: Pulchritudinem candoris eius admirabitur oculus. Mieli ten zwyczay Numidæ abo Affrykáńſkiego Páńſtwá obywátele/ że Kro-lá Językiem swoim Cauriach co się Rivulus znáczy/ iednym źrzodlem názywali / á to z tey przyczyny/ że pod czás Interregnum kiedy sobie wolnymi głosámi Nowego Páná mieli obieráć / tedy wprzod do źrzodlá Bogu Jowißowi konsecrowánego chodźili / y tám mu ro-żne ofiary oddawáli/ prosząc aby im sposobnego ná Krolestwo kán-dydatá pokazał. Záczym pewnego czásu/ Naywyżßy ich Biſkup/ w ono przeźroczyſte źrzodło z pilnośćią się zápátrowal/ y ták iáko tám osobę od Bogá Jowißá pokazáną widźiał / tego záras wßytkiemu ludowi zá Krola y Páná denunciowal. Kto sobie wspomni ná proceder ßczęśliwey Elekciy Naiáśnieyßego Monárchy / Pier-wßego Michalá Krolá Polſkiego/ Páná Naßego Miłośćiwego/ á záż podobnym sposobem / zámießáne Interregnum Korony Pol-ſkiey nie iest vspokoione? Pływaiący w kandorze swoim po rzece mądrośći *Łábęć*, vnosząc się rostropnośćią intellectu swego / nád Cudzoziemſkimi Narodámi/ iákoby iednymi wodámi. Aquæ quas vidisti, populi sunt & gentes, pilnie vważał/ ktoregoby mu też w onych rożnych Conkurrentow / chyżo płynącey fortunie / iuż nie Bog Jowiß/ ále Przedwieczna Mądrość Boſka/ ktora Krolewſkie sceptrá y korony ziemſkim Monárchom conferuie / ná Thron Pol-ſkiey Cándidátá prezentowálá / á nie widząc sposobnieyßy twarzy: Faciem dignam Imperio nád osobę Naiáśnieyßego Michalá Kory-buthá Xiążęćiá Wisniowieckiego/ tego miedzy Koronnymi Piastá-mi/ ßczero *Łábęćim* piorá swoiego stylem / piástunem miley Oy- Apoc. 17.

czy-

czyzny/ swobod y złotey Sláchećkiey wolnośći declárował. *Piastunum seu gestatorem qui concussam & vacillantem hanc Patriam bonam Matrem sinu & vlnis velut gestet.* Rayska Rzeká Phison názwána/ ktora z siebie przednie wydaie złoto (iakom wyżey powiedział) znáczy Cnotę Mądrośći / Prudentiam. Phison z Chebreyskiego ięzyká tłumáczy się oris commutatio, odmiána vst. O Boże moy iako częstokroć w tey Phisońskiey złota woda plynącey Rzece / ludzkie obmyte vstá prętko bywaią odmienne. Ták wiele chćiwych, y łákomych serc Polská miáła/ y po dziś dźień ma/ ktore się nie ná to co im wrodzona cnotá y sumnienie/ ále ná to co prywatne obcych każą interessá skłániáią. A nie dźiw / gdyż dobrze Ambroży S. powiedźiał: Meritò os illic commutatur, vt non teneatur promissorum fides, sed sit in ore dolus, vbi est aurum bonum, auaritia enim fidem frangit, nec tenet verborum simplicitatem, ornamenta quoq; pretiosa mentem animumq; commutant, vt aliud in pectore, aliud in sermone sit. Nigdy się ten Łabęć pod czás Elekciy z Phisońskiey Rzeki wodą złoty corrupciey nie vmywał. Nie znaydowáła się w nim Oris commutatio. Nie były odmienne vstá iego/ bo pámiętáiąc náto co Polityczny nápisał Seneká: Non potest esse alius ingenio, alius animo color. Sam záwsze w białośnieżnym prawdźiwey szczerośći zostawáiąc Candorze tákich powáżnie wytknął Censura / ktorzy

Ambr. in Psal:

Seneca Epist: 114.

Ad sonitum strepitumq; auri suffragia vertunt.

A lubo ten Łábęć z wrodzoney Modestiy pokázuiąc Koronie Polski z Piastow iuż nam szczęśliwie pánuiącego Cándidatá / swoim vniżeł się piorem/ Mihi iudico, mihi erro. Jednák vznał to / nie tylko Polski / ále y Niezwyćiężonych Cesárzow Rzymskich Orzeł / że in Censura Candidatorum Sceptri Polonici, nie trzebá nigdy tego adiectum *Errata corrige.* Cokolwiek Łábęćie nápisało pioro/ to sámo Niebo approbowáło / bo iáko niegdy Duch Przenaświętszy przy stworzeniu świátá/ w postáći iednego ptaká vnosił się nad wodámi: Spiritus Domini ferebatur super aquas, ták nic pewnieyszego/ iż podczás Naiáśnieyszeo Monárchy Polskiego Elekciy/ nád Senators-

ski-

ſkimi okopámi/ w oſobie biáłoslicznego przelátywał Łábęćiá / y ten ktory w dźień Swiąteczny Linguæ figuram detulit, rozrożnione wolnych Narodow ięzyki y ſercá piorem Łábęćiá ná prędce wydáiącego Cenſurę in labium electū, powſzechney zgody przeformował/ wznawiáiąc że Lingua eius calamus ſcribæ velociter ſcribentis.

Błogosłáwiąc Jakob Pátryárchá Dwunastom Synom ſwoim / mowi tak do Nephtalego: Nephtali cervus emiſſus dans eloquia pulchritudinis. Nephtali iáko ielen wypuſczony / dáiąc mowę piękności. Nephtali w Hebreyſkim ięzyku znaczy ſię latitudo ábo æquiparatio, toć kiedy Naiáśnieyſzy nowo-ſzczesliwie vkoronowány Pan zámyſlał ſzukáć ſobie w obſzernych postronnych Páńſtwách æquiparam Throni thoriq; Sociam, nie mogł śmiele rzekę ſpoſobnieyſzego do tey funkciey przybráć Legatá / nád prześwietnego w Domu Jch MM. PP. Olſzowſkich Łábęćiá. Tęn iáko niegdy Nephtali iuż nie Cervus ále Cygnus emiſſus w oſobie Jáśnie Wielmożnych dwuch Rodzonych Bráći / Dans eloquia pulchritudinis, wyborna głoſu ſwoiego eloquentia / Náiáśnieyſzą Krolownę Węgierſką / Czeſką / Arcyxiężnę Rakuſką / Eleonorę Jozephę Mário Pánią Náſzę Miłośćiwą do Polſkiey Korony zwabił. Kiedy ieden z Jch Mćiow innatâ prudentiâ pożądáne Matrimonij fœdera, chwalebnie z Ceſárzem Jego Mćią concludował / y podobnym Emigildiey Krolowey Szodzkiey pierścieniem / ktory ſię iey ieſzcze w dźiećinney kolebce leżącey pokazał / z táką inſcriptią / Mater Regum, Filia Regum, Regina Regum, Náiáśnieyſzą Sioſtrę Ceſárſką / Naypotężnieyſzemu y Náiáśnieyſzemu Michałowi Krolowi Pánu ſwoiemu záręczył. Drugi po záwártych páktach Małżeńſkich / y odpráwioney z wielką ozdobą y pochwałą / przy vſtudźe Auguſtæ Neoſponſæ, kosztem własnym reſidenciy tęż Náiáśnieyſzą Eleonorę iáko iednę śliczną Pándorę / z Wideńſkich Pałacow ná Jáſną gorę Częſtochowſką ſzczesliwie doprowádźił / ktorey ledwie co świát Polſki doyźrzał zaraz iey to Elogium przyznał / ktore niegdy Cymbri ábo Dunczykowie Krolowey ſwoiey Amphiliey dawáli / biiąc po iedny ſtronie ná ſzczerozłotey monecie / Gen: 49. Annal: Angliæ.

 Oſo-

Osobę iey Krolewskę Lutnię trzymáiącą/ z tákim Lemma Cimbriæ hilaritas, po drugi stronie tez Amphilia z pochodnią iásno goráiącą/ z tákim Epigraphe Cimbriæ Serenitas. Ták własnie ná iásney Gorze przy weselnych Krolestwá Ich MM. applausách/ záraz to sobie cała Polská wrożyłá/ iż zá przyiázdem w Sármáckie Kraie/ Arcyxiężny Rakuskiey/ Naiásnieyszey Eleonory nástąpi w vtrapioney Oyczyznie pożądána rádość/ Poloniæ hilaritas, rozświeci się złotego pokoiu iásność/ Poloniæ Serenitas. Więc co się tu o Przeswietnym Łábęciu wspomniáło/ to Jáśnie Wielmożney Jey Mości P. Zophiey Olszowskiey/ Kástellance Spicimierskiey/ przyznáć potrzebá. Ktora w postáci Herbownego Łábęciá/ pływáiąc po Rzece Mądrości/ swoią mácierzyńską mądrą edukácią ták zacnych do vsługi Rzeczypospolitey synow wystáwiłá. Záprawdę rzec się może o tey
Prou: Mátronie Sapientia ædificauit sibi domum, excidit columnas. Chaldeyski text ma: Statuit in ea columnas, miscuit vinum & posuit mensam. Mądrość (á Tertullian czyta Sophia) dom sobie wybudowáłá/ ozdobnie w nim sporządziłá kolumny/ pomieszáłá wino/ y stoł wystáwiłá/ kiedy wysokich Pieczętarzow Koronnych/ Wielmożnych Podkomorzow/ Starostow Wieluńskich/ Stolnikow Sierádzkich vrodziłá. Sophia ædificauit sibi domum, statuit in ea columnas miscuit vinum, & posuit mensam.

DRuga Rzeka po ktorey w roskosznym Krolestwá Polskiego Ráiu/ Duninowskiego Łábęciá pływáiącego/ vpátruię: iest Gehon. Et nomen secundi Fluuij Gehon. Tá Rzeká znáczną w Jey M. P. Kásztellance Spicimierskiey Cnotę Wstrzęmięźliwości wyraża/ Temperantiam. Gdyby żywot ludzki nie był krotkimi ogránicżony periodámi/ nigdyby człowiek o Niebieskiey niepomyslił wieczności. Albowiem káżdy swoie serce/ do ziemskich dobr niepomiárkowánym przykłádáiąc áffektem/ długo prozne sobie ná świecie látá obiecuie/ o co bárdzo pieknie choć Pogáński przymawiá
Seneca Senek á/ do wszytkich mowiąc te słowá: Quam stultum est ætatem
Epist: disponere, ne crastino quidem dominamur, ô quanta demen-
101. tia est spes longas inchoantium. Emam, Ædificabo, Credam,

Exi-

Exigam, Honores geram, tum demùm lassam & plenam senectutem in otium referam. Znácznie ten práwi swoim błędzi rozumem / kto sobie długi pobyt zámierza / poniewaž biedne iutro nie násze. O iák wielkie tych iest száleństwo / ktorzy plonną karmiąc się nádzieią / tákie w chćiwym sercu zámysły knuią. Teraz będę máiętności skupował / zamki / pałace / dwory budował / będę pieniężnych summ ná lichwę credytował / Czynsze / podatki z oppressyą poddánych wybierał / będę się o honory y wysokie vrzędy stárał. Emam, ædificabo, credam, exigam, honores geram. Dopiero gdy mi się dźiwa dokuczy stárość / śmierć dobrze záyzrzy w oczy / przestánę łákomstwá y chćiwośći. Tum demùm lassam & plenam senectutem in otium referam. Nie ták nie ták / Jásnie Wielmożna Jey Mość P. Zophia Olszowska / pobożne dni życia swoiego / do szczęśliwego kresu pędźiłá / ále we wszytkich affektách / ktore ią do márnośći tego świátá prowádźiły / znáczną cnotę wstrzemięźliwośći pokázywáłá / kiedy przy gorącym nabożeństwie swoim / codźiennym ná Modlitwie klęczeniu / długim się w Kośćiele báwieniu / wiela Mszey świętych słuchániu / do gospodárstwá domowego sercá z Bogiem złączonego / nie odrywáłá / wiedząc o tym dobrze / iż duszę nie bogáte zbiory / y kosztowne kleynoty / nie pieniądze y skárby / ále Chrześćiáńskie Cnoty zdobią. Ták Hieronim S. vczy: Vis scire quales quærat Dominus ornatus, habeto Iustitiam, Prudentiam, Temperantiam, Fortitudinem, nihil hoc monili pretiosius, nihil hac gemmarum varietate distinctius. Hier. Epist. 2. ad Nepot. Bráchmanes ábo Jndiani dźiatki swoie / ktore się im vrodźiły / pogáńską záslepieni superstycią / záraz ie po národzeniu trzemá Boginiom / Deabus Æduæ, Potinæ, & Cubæ, to iest Bogini iádłá / Bogini pićia / Bogini spániá ofiárowáli. Bodayśię tacy Rodźicy w Oyczyznie nászey nieznáydowáli / ktorzy to tylko Potomstwo swoie / tym prożnym Boginiom Jadłu / Pićiu / y Spaniu / ná służbę oddawáią. Nie ták nie ták Jásnie Wielmożna Kásztellanká Spicimierska czyniłá / ále zacnym Synom y Corom swoim przystoyną dawáłá edukácią / ćwicząc ich w boiáźni Bożey / w pokorze / w Nabożeństwie / w skromney y przystoy-

stoy-

ftoyney ekonomiy/ we wßelákich Chrześćiáńskich Cnot doskonáłośći. Záprawdę ktoß tu poyźrzawßy ná tego białosnieżnego Łábęćiá pływáiącego po Rzece Wstrzemięźliwośći/ niepochwali Pulchritudinem Candoris eius.

TRzećia Rzeká po ktorey w Polskim Raiu tęn Prześwietny Łabęć pływał/ zowie się Tygris. Nomen verò fluminis tertij Tygris. Tá/ trzećia Moralna Cnotę Męstwá/ w zmarłey Mátronie reprezentuie: Fortitudinem. Bardzo pięknie stárożytnemu Ich MM. pp. Olßowskich Prusowi z mężnym Łabęćiem / ktoręmu zwyczayna rzecz była zdawna / Marsowe wodźić Pułki / iákoż po dźiśdźień znáyduie się w Brabánciey Ordo Equitum Cygni. Kompánia tákiey kawáleriey / ktora miásto herbownego Symbolum / ná pukierzach y tarczach Łabęćia nosi. Záprawdę właśnie było odważnego Jáśnie Wielmożnych Ich MM. pp. Olßowskich Prusá / z mężnym Ich MM pp. Duninow Łabęćiem / w nierozdźielnym zostáiącego zwiąsku/ do Prus ná Chełmińską Cathedrę potrzebá/ żeby się przećiwko Pruskim potężnym y Rzeczypospolitey ßkodliwym molitiom/ Łabęćim głosem opponował. Tego odważnego Prusá pod dwiemá Greckiemi vtáionego literami A. O. Łabęćim piorem nápisáne vindiciæ Poloniæ; niegdy hardego Lwá Szwedzkiego z konfundowáły/ kiedy Principium & finem początek ßczęśliwego pokoiu/ koniec niesłußney woyny Szwedzkiey spráwiły. Odważne dźiedźicznego Jáśnie Wielmożney Kásztellanki Spicimierskiey Łabęćiá Męstwo / tego dokazało / że Jásnie Wielmożnych Koniecpolskich POBOG záwße z Duninowskim Łabęćiem zostáie obok. Jáśnie Wielmożnych PP. Przerembskich Nowiná / temu Łábęćiowi wesołe nowiny ziáwiłá / gdy ták wiele zacnego Potomstwá / w Domu Ich MM. pp. Duninow zostáwiłá. Głos y męstwo tego Łabęćia / mężne y w Senatorskie honory ozdobne/ z Woiewodztwá Ráwskiego Jáśnie Wielmożnych Ich MM. pp. Wołuckich Rawiczonkę / ktora od 668. lat w Polskim Krolestwie dźiedźicząc / w rękách swoich Stołki Senatorskie/ Klucze Koronne Podkomorskie / Infuły Biskupie / Kámienieckie/

Łu-

Łuckie/ Warminskie/ Wrocławskie: Woiewodztwá Sendomier-skie/ Ráwskie; Kásztellánie Małogoskie/ Halickie / y rozne Staro-stwá trzymáłá; w Dom Ich MM. PP. Olszowskich zwabił. Ja-śnie Wielmożnych Ich MM. PP. Skorozwęk Mecinskich y Bog-dáńskich Rożány Poray / dobrze porail / aby w Dom Ich MM. PP. Olszowskich temu w cnoty bogátemu Łabęciowi zá specialny prezent/ swoię Herbowna oddali Rożą. gdyż iáko piszą Náturáli-stowie/ Łabęć nie inszego pokármu/ tylko wonnych ziół / y wdzię-cznych kwiátow záżywa. Więc że trzecia Rzekę Tygris; Medo-wie w swoim ięzyku názywáią Strzałą: Sagittam; toć słusznie po Rzecze Tygris ábo Męstwá pływáiącemu Łabęciowi/ Jáśnie Wiel-możnych/ Ich MM. PP. Działynskich/ Myćielskich/ Biskupskich/ wyborne Strzały/ Sagittæ electæ: in tesseram bliskiey Krewnośći/ w Dom Ich MM. PP. Olszowskich są oddáne. Jáśnie Wielmo-żnych Ich MM. PP. Załuskich Junosza: iákoby Iunonem De-am pronubam ferens, z swoiey szczerey y vprzeymy chęći Aureum vellus, temu Łabęciowi konsekrował. Jasnie Wielmożnych Ich MM PP. Kobierzyckich Pomian / każe mi tu pomnieć / oraz y wspomniec Jáśnie Wielmożnego Jego Mośći Páná Stánisłáwá Kobierzyckiego / niegdy Woiewodę Pomorskiego/ poważnego w Rádách Konsiliarzá / Drugiego Aureæ eloquentiæ Tulliusá / Pol-skiego w piorze Lipsiusá/ magni nominis mądrego Senatorá/ kto-ry w swoim stárożytnym Pomianie/ iedyną Corę Jey M. P. Káthá-rzynę Kobierzycką Woiewodzankę Pomorską/ w Dom Ich MM. PP. Olszowskich denominatiuè zámięnił.

Powatpiwał kiedyś Prouerbialistá Páński / żeby kto miał znaleść mężną Mátronę. Mulierem fortem quis inueniet? procul & de vltimis finibus pretium eius. Inszi czytáią. Mulierem omni virtute præditam, quis inueniet? Mátronę wszeląkimi cnotámi o-zdobioną / kto znaydźie? Nie dáleko chodząc/ á to w oczách nászych mamy w Łabęćiey osobie mężną Heroinę/ Jáśnie Wielmożna Jey Mość Pánią Kásztellankę Spicimierską. Tać to iest mulier fortis industria, heroica. W czymże tákim osobliwe męstwo tá zacna Prou: 31.

C Sena-

Senatorka pokazała? W tym że się oto zwielką pilnością stárálá/ áby grzechem śmiertelnym P. Bogá Stwórcę swojego nie obrażáłá. Toć to iest każdego sprawiedliwego człowieká męstwo/ strzedz się grzechowey niepráwości/ dlatego Krol Izráelski Dawid vmierájąc nápominał Syná swojego Salomoná/ Confortare & esto vir.
3. Reg: 2. Haldeyska versia ma. Et esto in virum timentem peccata. Bądź vmocnionym y mężem boiącym się grzechow. Tákże y onę vtrapioną owdowiałą mátronę/ ktora Elizeuszá Proroká o supplement prosiłá/ (iáko czytamy 4. Reg. 4.) pismo S. zowie w cnoty bogatą/ wysoce vrodzoną/ grzechu się boiącą/ bo miásto tych słow Mulier quædam de vxoribus Prophetarum, inszi czytáią/ Mulier opulenta, mulier insignis, mulier cauens à peccato. Dáleko bárziey te wszytkie Tytuły służą Jásnie Wielmożney Jey M. P. Zofiey Olszowskiey Kasztellance Spicimierskiey: Byłá tá Mátrona nie tylko w dobrá fortuny/ ále y w cnoty wielce bogátá/ Mulier opulenta. względem ściśley z Zacnymi Domami Koniunkciey/ byłá Mulier insignis. względem boiáźni Bożey/ byłá Mulier cauens à peccato. Bo gdy w dźień Jozephá S. przed śmierćią/ dostáteczną spowiedź czyniłá/ ták od grzechow/ nie tylko śmiertelnych/ ále y powszednich czysta byłá; że Spowiednik w sumnieniu iey/ dostáteczney nie mogł mieć Máteriey/ do Kápłáńskiego/ przynależytey rozgrzeszenia. Záprawdę przypisáć tey Heroinie/ że Fortitudo & decor, inszi záś czytáią: Pulchritudo indumentum eius, & ridebit in die nouissimo: kędy Pulchritudinem candoris eius admirabitur oculus.

Czwarta y Ostátnia Rzeká iest Euphrates: Fluuius autem quartus, ipse est Euphrates. Tá nam Czwarta Kárdinálną Cnotę S. Sprawiedliwości: Justitiam, Symbolizuie. Opisuiąc Arcybiskup Mediolanu Ambroży S. Sprawiedliwość/ tákie o niey dáie zalecenie. Justitia est quæ nihil alienum vendicat, quæ cuilibet dat quod suum est, quæ negligit propriam vtilitatem, vt seruet communem æquitatem. Prima iustitia est in DEVM, secunda in Patriam, tertia in Parentes, quarta in omnes,

mnes. Cnotá Swiętey Spráwiedliwośći táka iest/ że sobie nic cudzego nieprzywłaszcza / ta co komu należy oddaie / dla pospolitego dobrá / własnego pożytku odstępuie. Pierwsza Spráwiedliwość ściąga się do sámego P. Bogá / druga miłey Oyczyznie służy/ trzećia kochánym Rodźicom winną oddaie obseruáncyą/ czwarta sámey siebie nie przepominaiąc wszytkim się udźiela. Po tey Rzecze S. Spráwiedliwośći stárożytny Ich MM. PP. Duninow Łabęć práwie co dźiennie pływał / dotrzymuiąc Pánu Bogu prawdźiwey Kátholickiey Wiáry / czego są pewnym dowodem 77. ná cześć Bogu / y Swiętym iego / od pierwszego Piotrá Duniná/ tu w Polszcze wymurowánych Kośćiołow / świadkiem iest tego/ y teraz świeżo zmárłego Jego Mośći X. Philippá Duniná / Poznáńskiey Káthedry godnego Proboszczá / Kośćiołowi Bożemu/ Rzeczypospolitey / wszytkim vbogim osobliwie Kápłanom / potrzebnego Prælatá / bogáta fundácya. Swiádkiem Iáśnie Wielmożney Jey Mći P. Zophiey Olszowskiey Kasztellanki Spicimierskiey/ znáczna przy nowo zbudowáney kápłáńskiey residencyey/ w Kośćiele Stoleckim dawnego funduszu áukcya. Że tá pobożna mátroná ználeżytey spráwiedliwośći/ co było Boskiego / Pánu Bogu oddawáłá : wyświádczáią bogáte appáráty / iedwabiem y złotem szyte obrusy / rożnym Kośćiołom srebrne votá offiárowáne. Wyświádcza Ołtarz w Kośćiele Stoleckim nowozłoćisty / sumptem iey własnym spráwiony / ná ktorym dla nieśmiertelney pámiątki / iáko niegdy vczynił Joannes Paulus Cardinalis Herbownego iey wystáwię Łábęćia / przydawszy Lemmá : Dulcius vt canam. Oddáłá tá Iáśnie Wielmożna Senatorká / miłey Oyczyznie winną w zacnym Potomstwie vsługę / wyświádczáłá wszytkim poddánym swoim/ osobliwie Studentom vbogim S. Spráwiedliwość / kiedy ich wiele w szkołach ze stołu dźiatek swoich żywiłá/ ták dálece że iey niektorzy mowili/ iż ná tákie expensy potrzebáby Sámborskiey œkonomiey / ná co odpowiedźiáłá/ y z tych/ by dź mogą dobrzy ludźie/ ktorzy zá mię / y zá dźieći moie/ P. Bogá prosić będą. Doznawáli spráwiedliwey ręki tey szczodrobliwey Dobrodźiki rożne

Klaßtory/ Kápláni/ Szpitale/ kiedy co Rok ná dwánaśćie vbogich płaßcze spráwowáłá/ wßytkim hoyne iáłmużny własną ręką codźiennie rozdawáłá. Nie byłá z regestru owych o ktorych Grzegorz S. nápisał: Non-nulli huiusmodi diuites, cum fame crucientur Christi pauperes, effusis largitatibus nutriunt histriones. Ale pámiętáłá ná słowá Hieronimá S. ktory mowi: O quanta beatitudo pro paruis magna recipere, æterna pro breuibus, pro mortuis semper viuentia, & habere Dominum DEVM debitorem. Záczym spráwiedliwa rękę swoię aperuit inopi, & palmas suas extendit ad pauperem. Iednak y siebie sámey niezápomniałá / stáraiąc się o to iákoby naylepiey duszę swoię P. Bogu vspráwiedliwłłá/ od wschodu słońcá / aż do południá w Kośćiele z obfitym wylaniá łez ná modlitwie czás trawiłá / vroczyste Swiętá wybránych Bożych / Swiętych Pátronow swoich / w osobliwey miewáłá obserwánciey / w ktore przez Spowiedźi y Kommunie Swięte / swoie sumnienie vwalniáłá / zdobywáiąc się przed Boskim Máiestatem ná biáłośnieżny herbownego Łabęćiá kándor / według rády Psálmisty S. ktory twierdźi iż zá serdeczną skruchą / szczera Spowiedźią/ niewypowiedźiána piękność w oczách Boskich wydáie się ná pobożney duszy : Confessio & pulchritudo in conspectu eius. Znáć że Iáśnie Wielmożna Iey M. P. Zophia Olßowska w dobrey pámięći one słowa miáłá/ ktore Klárawálski Opát Bernard S. do Zofiey Pánny Epistola 113. nápisał. Ama confessionem si affectas decorem, confessioni iungitur decor, iungitur pulchritudo, confessionem & decorem induisti, reuera vbi confessio, ibi pulchritudo ibi decor: si peccata sunt, in confessione lauantur, si bona opera, confessione commendantur. Bonum animæ ornamentum confessio, quæ & peccatorem purgat, & iustum reddit purgatiorem. O tym wiedząc tá zacna Mátroná / częste Spowiedźi Kommunie święte odpráwowáłá. Będąc złożona chorobą/ y sámą dojrzáłą zwątloną stárośćią / ná to się nigdy námowić niedała/ żeby pod czás Quadrágesymy świętey przynamney mięsney polewki / dla posilenia skosztowáłá. nieraz się przed Kápłanem vskarżáłá ná

(Margin notes: Greg. in Past. part. 3. c. 1. — Hier. in Epist. — Psal. 95.)

stá-

ſłábość wzroku/ że nie mogłá ták iáko przed tym ſłużyć P. Bogu/ y modlić ſię ná kśięgkách/ záczym prośiłá go/ áby iey czytał śiedm Pſálmow pokutnych/ y inße nabożne modlitwy/ ktorych bárdzo wiele ná pámięć vmiáłá. Záczym czuiąc ſię bliſką śmierći/ proteſtácye Wiáry Swiętey/ Nádźieie Miłośći Bożey/ obrzydzenia grzechow/ czyniłá; á nie mogąc iuż mowić/ żal ſwoy y ſerdeczną ſkruchę powierzchownymi znakámi pokázywáłá/ przed ſámym ſkonániem/ o prętkie Mßey S. odpráwienie Kápłaná prośiłá/ ktore iák tylko ſkonczył/ y zwyczáynie dał iey pocáłowáć pátenę/ ktora ſię zowie iákoby Pacem tenens, zbáwienny pokoy/ dußey ſwoiey otrzymawßy: iuż ſobie więcey przeßkádzáć niekazáłá; znáć że ná ten czas podobno iey nabożna dußá/ one do Niebieſkiego Oblubieńcá mowiełá słowá: Dilectus meus mihi & ego illi. ábo iáko Hugo Kárdynał dokłáda. Dilectus meus mihi totus vixit, & totus mihi mortuus eſt, tota vita eius, & tota mors eius, propter me fuit, ego illi ſimiliter tota viuam, & tota moriar. Y ták prętko potym z dobrą rekollekcią P. Bogu duſzę ſwoię zá wieczną oblubienicę oddáłá. ktora iáko ieden śliczny Łabęć/ w tym Ziemſkim Króleſtwá Polſkiego Ráiu/ cztery Chrześciáńſkich cnot Mądrośći/ Wſtrzemięźliwośći/ Męſtwá/ Spráwiedliwośći przepłynawßy Rzeki; odlećiáłá do Ráiu Niebieſkiey chwały/ do onego mowię Ráiu/ do ktorego niegdy Bernard S. prágnąc wniść co prędzey/ ſerdecznie wzdychał. O beata regio Paradiſi, O beata regio deliciarum, ad quam ſuſpiro de valle lachrymarum, vbi ſapientia ſine ignorantia, vbi memoria ſine obliuione. vbi intellectus ſine errore, beati qui habitant ibi, & laudabunt DEVM in ſæcula ſæculorum. Tám tám nádźieią w Bogu Dußá Jáśnie Wielmożney Kásztellanki Spicimierſkiey/ w poſtáći biáło-śnieżnego Łábęćiá/ do ſtádá y kompániey onych ſześćioſkrzydłaſtych/ nieśmiertelnych Ptákow Niebieſkich Seráphinow: In illam requiem (mowię z Anáſtáſim Sináitą) Cœleſtium volucrum ſex alas habentium, weſoło odlećiáłá. bo Bernard Swo. o śmierći ſpráwiedliwego człowieká nápiſał. Cantando moritur homo, & moriendo cantat. Więc że iuż prętko Cant. 2.

 tko

eko Jáśnie Wielmożną Kásztellankę/ Kápláńskie vstá iáko iedne Łábęcie skrzydłá nabożnym swoim konduktem zocżu nászych/ áż pod sáme wynioślo Niebiosá. Cantantes sublime ferent ad sydera Cygni. Kędy przez nieskończone wieki. Pulchritudinem candoris eius admirabitur oculus.

Záczym przy ostátniey Valecie/ naprzod Tobie Jáśnie Wielmożny Chełminski Infulacie Podkánclerzy Koronny Máciérzyńskie daie Błogosłáwieństwo záżywáiąc do Ciebie słow mądrego Salomoná: Quid dilecte mi, quid dilecte vteri mei, quid
Prou. 31. dilecte votorum meorum? O cosz tákiego mam ćię prośić na tym ostátnim pożegnániu kochány Synu/ miły żywotá moiego kochánku/ naymilsza prágnienia moiego poćiecho? ktoregom ia sobie v Bogá vprośiła: Ne dederis ô Lamuel substantiam & diuitias tuas ad delendos Reges. Lámuel w Hebráyskim ięzyku tłumáczy się: Cum quo est DEVS, ábo In quo est benedictio. Namilszy Lámuelu/ rzetelnie rzekę Andrzeiu/ więm iż względem Kápláńskiey Twoiey Biskupiey dostoynośći záwsze iest P. Bog w sercu Twoim/ y iego S. Błogosłáwieństwo: Cum quo est DEVS, in quo benedictio. Záczym ieżeliby się tácy znáydowáli ktorzy skárby/ y substáncie swoie ná to obracáią/ áby Thronem Máiestatu Pańskiego zátrząśnęli/ Ty kochány moy Synu/ iákoś pocżął/ temu Naiásnieyszemu Polskiey-wolnośći Piastowi ábo Piastunowi wiernie y życzliwie vsługuy. Ne dederis substantiam & diuitias tuas ad delendos Reges: Jesteś Podkánclerzem Koronnym/ iednymi vstámi Krolewskimi: Os Regium. O to ćię proszę/ aperi os tuum, decerne quod iustum est, & iudica inopem, & pauperem, niezápominaiąc mnie Twoiey Rodźićielki/ przy strászney Ofierze Ołtarzowey/ Memento mei ad Altare. Błogosłáwi y Tobie Jáśnie Wielmożny Mośći P. Stárosto Wieluński mowiąc do Ciebie one słowá Gábelá ktore niegdy mowił do młodego Tobiaszá. Benedicat te DE-
Tob. 9. VS, quia Filius es optimi viri, & iusti, & timentis DEVM, & Eleëmosynas facientis, & dicatur benedictio tua super vxorem tuam, & videatis Filios vestros, & filios filiorum vestrorum, vsq; in tertiam

tiam, & quartam generationem. Jáśnie Wielmożny Mości P. Podkomorzy Wieluński / odbieraß y Ty z vst Twoiey Rodźicielki to błogosławieństwo / ktore dawał Isaak Patryarchá synowi swoie-mu Iakobowi. DEvs Omnipotens benedicat tibi & crescere te faciat atq; multiplicet, vt sis in turbas populorum. Jáśnie Wielmożny Mości P. Stolniku Sieradzki / y Ciebie swoim Macie-rzyńskim błogosławieństwem nie vpośledza / ále wiedząc o tym iż Stolnikowi siłá chlebá / dla miłych Sąśiadow / vbogich / Kápłá-now / y Zakonnikow / ná stoł potrzebá / Boskę z niebá obiecuiec pro-uidencię. In pinguedine terræ, & in rore Cœli, erit desuper bene-dictio tua. Nie przepomina y Ciebie Jáśnie Wielmożna Mośćiwa Páni Kásztellanko Sierádzka / iedyna y kochána Coro / ále powol-ność Twoię / y tę ktorąś Rodźicielce przynależytą wyświadczáłá ob-seruáncię / swoim błogosławieństwem nádgradza: Benedicta es tu Filia à Domino DEo excelso, præ omnibus mulieribus super ter-ram. Błogosławi wßytkim Wnukow / Wnuczkom / y Práwnu-czkom swoim mowiąc przy miłym pożegnániu do Jáśnie Wielmo-żnych Synow swoich. DEvs benedicat pueris istis & crescant su-per terram. Náostátek błogosławi oraz y dźiękuie wam wßy-tkim Jáśnie Wielmożni Krewni / ktorzyśćie się ná tę Chrześćiáńską do pogrzebu Ciáłá iey stáwieli vsługę: Benedicti vos à Domino, qui fecistis misericordiam hanc, & sepelistis eam. Ták tedy Já-śnie Wielmożna Kásztellanká Spicimierska / kończąc błogosławień-stwem ostátnie valetę / do Was pobożni Kápłani przez mię wnosi supplikę / abyśćie iey Swiątobliwey Duszy / w postáći biało-śnieżnego Łábęćia / do Niebieskiego Raiu ná morze niesk onczo-ney wiecznośći / odlatáiącey / tym prędßego wzlotu do po-mogli / nabożnie záczynáiąc. In paradisum deducant te Angeli, & perducant te in Ciuitatem sanctam Ierusa-lem, Chorus Angelorum te suscipiat, & æter-nam habeas Requiem. Amen.

Gen. 28.

Gen. 27.

Judith. 13.

Gen. 48.

2.Reg.2.

Ex Con-duct.

APPROBATIO.

Concionem in funere olim ILLVSTRISSIMÆ & MAGNIFICÆ DOMINÆ de Magna Skrynno OLSZOWSKA, per R. P. Franciscum Wïeruſz Kowálski, Ordinis Minorum Reformatorum habitam, vti nihil bonis moribus, & ſanæ doctrinæ Catholicæ contrarium continentem, prælo mandari permittimus, Datum Poſnaniæ, Die 18. Iulij, Anno Domini, 1672.

Albertus Dobrzelewſki Præpoſitus Infulatus Łaſcenſis, Archidiaconus Poſnanień, Scholaſticus Vladislauienſis, Gneſnenſis Canonicus S. R. M. Secretarius, Officialis Generalis Poſnanienſis mpp.

Biblioteka Jagiellońska
stdr0018850

